

Об'явлення Ісуса Христа - номер два

Імена завіту

Jeff Pippenger

2023-08-10

Я розмістив багато матеріалів у попередніх статтях, намагаючись із самого початку окреслити кілька базових орієнтирів. Тепер я спробую зосередитися на темі, яку ми розглядаємо. Дякую за ваше терпіння.

Від самого початку Бог намагається поглибити наше розуміння того, ким і яким Він є. У цій справі Він використовує кілька прийомів, щоб допомогти людям зрозуміти те, що було відкрито про Нього, і одним із цих прийомів є Його використання «імен», як численних імен, даних Богові у Святому Письмі, так і імен, даних Його обраним представникам. Він обирає представників як зла, так і добра.

Він також використовував диспенсаційні зміни Його обраного народу завіту, щоб поступово протягом історії поглиблювати розуміння Його характеру. Тому історії завітних диспенсаційних змін різноманітними способами також свідчать про піднесення істини про Його характер і природу.

Якщо ми підходимо до першого розділу Об'явлення як до вступу і ключа до наступних розділів, то в початковому розділі знаходимо певні істини, які впливають на решту книги. Одна з цих істин стосується того, ким є Ісус Христос, а не просто того, що Він — Альфа й Омега. Якщо істину викладено в першому розділі Об'явлення, то це, безперечно, випробувальна теперішня істина для останнього покоління, причому останнє покоління — це «вибране покоління», назване Петром.

Однією з рис характеру Христа, яку ми досліджували, є те, що Христос визначає початок від кінця. Час, коли Христос підтвердив завіт із багатьма на один тиждень, представляє диспенсаційну зміну завіту від буквального до духовного Ізраїлю. Диспенсаційні зміни, визначені в Писанні, які всі свідчать про зростання пізнання щодо характеру та єства Христа, пов'язані з Авраомом, Ісааком, Яковом, Йосипом, Мойсеєм, Христом, Вільямом Міллером та ста сорока чотирма тисячами. Є ще одна лінія диспенсаційних змін, накладена поверх тієї лінії, яка визначає сім диспенсацій Божої церкви, представлених сімома церквами Об'явлення 2 і 3, але ми їх поки не торкатимемося. Відбулася також диспенсаційна зміна з Адамом і Євою, що представлена періодом до їхнього падіння та після їхнього падіння, і, звичайно, відбулася зміна диспенсацій від допотопного часу до післяпотопного за днів Ноя. Усі ці лінії сприяють тому світлу, з яким ми маємо справу, але зараз ми зосереджуємося на вибраному народі.

Коли Христос розпочав Своє служіння на початку тижня завіту, Він був охрещений.

Ісус же, коли охрестився, негайно вийшов із води; і ось розкрилися Йому небеса, і Він побачив Духа Божого, що спускався, мов голуб, і спочив на Ньому. І ось голос із небес, що казав: Це Син Мій Улюблений, у Якому Моє благовоління. Матвія 3:16, 17.

Найперші слова Бога, коли Ісус вийшов із води, тим самим розпочинаючи тиждень завіту, були проголошенням Отця про те, що Ісус був Сином Божим. Якщо ми розуміємо «правило першої згадки», цей факт має велику силу. Якщо ні — не дуже.

На початку Бог створив небо і землю. Земля ж була без вигляду й порожня, і темрява була над поверхнею безодні. І Дух Божий носився над поверхнею вод. Буття 1:1–2.

Як і в книзі Буття, у церемонії помазання виокремлено три Особи Божества.

Істина про те, що Ісус був Сином Божим, Сином Давидовим і Сином Людським, протягом наступних трьох із половиною років постійно збурювала книжників і фарисеїв. У пророчому сенсі під час Свого хрещення Ісус став Ісусом Христом. Коли Ісус прийняв хрещення, Він став «Христом», що означає «Помазаник» і відповідає єврейському слову «Месія». І, звісно, євреї очікували Месію і знали, що Він буде Сином Давидовим. Коли Він був «помазаний», щоб розпочати найсвятіші три з половиною роки історії Землі, Він побачив, як Святий Дух сховався, і почув голос Свого Отця.

Це була дуже глибока церемонія помазання, під час якої прозвучало послання про Нього та Його справу: «Він є Син Божий». Ще більш тривожним для юдеїв було не лише те, що Він є Син Божий, а й те, що Він, як Син Божий, стверджував, що насправді є Богом. Юдеї не могли прийняти того, що, за їхнім розумінням, було такою блюзнірською заявою! Дилема юдеїв — це дилема Авраама, адже Авраам був батьком юдеїв, батьком завіту, а також символом віри, потрібної, щоб дотримуватися умов завіту.

Приклад Авраама щодо віри, необхідної для вступу у завітні стосунки з Богом, передбачає, що віра має бути випробувана. Випробування Авраама, яке мало показати, чи була його віра справжньою, а не самовпевненістю, ґрунтувалося на тому, чи буде він слухатися Божого слова — навіть якщо здавалося, що воно суперечить попередньому Божому слову. Авраам знав, що жертвопринесення людей є вбивством і що воно відображало ідолопоклонницькі практики народів, серед яких він тоді жив. Книжники та фарисеї з початку історії їхнього завіту знали, що Бог — один-єдиний, і вони також знали, що Ісус заявляв, що є другим Богом. Їх піддали остаточному випробуванню.

Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш, — єдиний Господь. Повторення Закону 6:4.

У тій оповіді, де Мойсей записав попередній вірш, Бог уже сказав Мойсеєві, що відтоді Його мають знати як Єгови. Він більше не мав бути відомий лише як Господь Бог Всемогутній, але відтоді Його мали знати як Єгови. У тій самій оповіді, де Він ще більше поглиблює розуміння Свого характеру, представленого Його іменами, Він також суворо повідомляє давньому Ізраїлю, що Бог є єдиний Бог. Що мали думати юдеї часу Христа?

Пізніше, у Його служінні, коли воно досягло кульмінації в Урочистому в'їзді до Єрусалима, юдеї знову були приголомшені тим, що Ісус дозволив дітям співати Йому хвалу.

І натовпи, що йшли попереду, і ті, що йшли позаду, вигукували, кажучи: Осанна Синові Давидовому! Благословен, хто йде в ім'я Господнє! Осанна на вишніх. Матвій 21:9.

Текст пісні, який зводив фарисеїв з розуму, містив частину, що називала Ісуса Сином Давидовим і також стверджувала, що «Син Давидів» є іменем Господа. Як на початку Його служіння, так і під час урочистого в'їзду і, звісно, на хресті, цю суперечку супроводжувало обурення навколо імені Ісуса.

Тоді юдейські первосвященики сказали Пилатові: «Не пиши: „Цар юдейський“; але що він сказав: „Я — Цар юдейський“». Івана 19:21.

Звісно, по суті було б правильно, якби Пилат змінив напис на «Я є, Цар Юдейський», бо «Я Є» було ім'ям, яким Ісус неодноразово називав себе. Звісно, застосувати цю хибну логіку, щоб змінити Боже Слово, особливо коли йдеться про розповідь про хрест, — на таке ж люди ніколи не пішли б, чи не так? Ісус був «Царем Юдейським», але Він також — «Я Є», тож вислів «Я є, Цар Юдейський» у певному сенсі точний, але річ не в цьому.

Протягом усіх трьох із половиною років Його Ім'я було причиною бурхливих суперечок. Є багато чого, що слід зрозуміти щодо ряду заповітних імен, але тут я хочу показати, що наприкінці давнього Ізраїлю в юдейській церкві сталося потрясіння, пов'язане з Іменем Христа. Як Син Давидів, Він мав усі підстави бути Месією. Як Син Божий (у тому сенсі, що Він також є Богом) і як Син Людський, Ісус становив величезне випробування для обраного народу. Як міг цей чоловік заявляти, що Він є Богом і водночас Божим Сином, коли Мойсей на початку їхньої історії завіту так чітко проголосив, що Бог є один?

Та саме в цьому була мета того, що Христос ходив серед людей. Бог був у Ньому, примиряючи людей із Собою, і робив це, дозволяючи людям бачити Ісуса, який відкрито й прямо навчав, що якщо ви бачили Його — ви бачили Отця. Ця історія означає кінець буквального Ізраїлю як Божого вибраного народу, а на початку існувала виразна суперечка щодо того, ким є Бог і яким Він є.

І сказав фараон: Хто такий Господь, щоб я послухався Його голосу й відпустив Ізраїля? Я не знаю Господа, і не відпущу Ізраїля. Вихід 5:2.

Фараон є не лише символом атеїстичного спротиву пізнанню Бога, але також відображає єгипетське розуміння щодо Бога Авраама. І Господь неодноразово говорив, що Його чудесні діла в Єгипті були для того, щоб людство пізнало, хто Він є. Історія початку буквального Ізраїлю як Божого обраного народу є прообразом кінця.

В обох історіях бракує розуміння того, ким і яким є Бог, що пов'язано з Його різними іменами; але, що ще важливіше для нашого розгляду, історія Христа наприкінці існування Ізраїлю як обраного народу показує, що основною причиною, через яку юдеї спіткнулися на шляху прийняття свого Месії, було те, що вони знали: Боже Слово на початку їхньої завітної

історії стверджувало, що Він — єдиний Бог. Яка дилема!

І після того вони більше не наважувалися ставити йому жодного запитання. І він сказав їм: Як же вони кажуть, що Христос — син Давидів? Сам Давид каже в книзі Псалмів: "Господь сказав моєму Господеві: Сядь праворуч мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжком під ноги твої". Отже, Давид називає його Господом; то як же він тоді його син? Луки 20:40–44.

Це завершальний період запитань і відповідей для юдеїв, бо після тієї розмови вони вже більше не наважувалися ставити йому жодних запитань. Він щойно відповів на останнє запитання Свого служіння для загубленого дому (і у пророчій оповіді завжди є загублений дім), а потім порушує тему Свого імені як «Син Давидів», а отже як Месія. Упродовж трьох з половиною років суперечка точилася навколо його різних імен, які відображають його характер і природу. Питання його імені порушується на початку, під час його хрещення, а потім у його останній взаємодії із загубленим домом під час урочистого в'їзду і на хресті, серед інших уривків Євангелій.

Фарисеї тісно обступили Ісуса, коли Він відповідав на запитання книжника. Тоді, обернувшись, Він поставив їм запитання: «Що ви думаєте про Христа? Чий Він Син?» Це запитання було покликане випробувати їхню віру щодо Месії — показати, чи вважають вони його просто людиною, чи Сином Божим. Хором голосів відповіли: «Син Давидів». Це був титул, який пророцтво дало Месії. Коли Ісус виявляв свою божественність своїми могутніми чудесами, коли зцілював хворих і воскрешав мертвих, люди запитували між собою: «Чи не це Син Давидів?» Сирофінікійка, сліпий Вартимей та багато інших вzywали до нього по допомогу: «Помилуй мене, Господи, Сину Давидів». Матвія 15:22. Коли Він в'їжджав до Єрусалима, його зустрічали радісним вигуком: «Осанна синові Давидовому: Благословен Той, Хто йде в ім'я Господнє». Матвія 21:9. І того дня малі діти в храмі підхопили це радісне прославлення. Але багато хто, називаючи Ісуса Сином Давидовим, не визнавали його божественності. Вони не розуміли, що Син Давидів є також Сином Божим.

У відповідь на твердження, що Христос був Сином Давидовим, Ісус сказав: «Як же тоді Давид у Дусі [Дусі натхнення від Бога] називає його Господом, кажучи: Господь сказав Господеві моєму: Сядь праворуч Мене, доки Я не покладу твоїх ворогів підніжжям твоїм? Отже, якщо Давид називає його Господом, то як він його син? І ніхто не міг відповісти йому жодним словом, і від того дня ніхто вже не наважувався ставити йому більше запитань». Бажання віків, 609.

Його помазання як Месії та його остання взаємодія з тими, кого він прийшов спасти, стосувалися його божественності, символізму його імені і, звісно, правила першої згадки. Ісус завершує своє безпосереднє служіння євреям, використовуючи постать історичного Давида, щоб навчати про духовного Давида. Чому Давид говорить про те, як Господь каже Господеві сісти на престолі разом із ним? Тому що цар Давид спочатку представляє духовного Царя Давида наприкінці. Єдиний спосіб правильно зрозуміти останнє твердження Ісуса до загубленого дому — це вміти застосувати правило першої згадки, що

неможливо, якщо не знаєш цього правила.

Його остатня заява для загубленого дому потребувала розуміння правила першої згадки, щоб бути зрозумілою. Ісус використав Давида і сина Давидового, щоб у Своїй остатній заяві подати істину загубленому дому. Адже вони були домом Давидовим. Тому Ісус узяв батька (Давида) і звернув його до (Сина Давидового), а також узяв сина (Давидового) і звернув його до його батька (Давида). Він звернув батька до дитини, як і пророковано, що зробить вістка Іллі в «останні дні». Це була Його остатня вістка до стародавнього буквального Ізраїлю, і це була вістка Іллі, бо вона ґрунтувалася на правилі першої згадки. Отже, правило першої згадки також підтверджує вістку Ісуса як вістку Іллі, засновану на самому цьому правилі. Правило першої згадки вимагає: якщо вістка Іллі Івана Хрестителя була першою частиною останньої застережної вістки для загубленого дому Ізраїля, то й заключна вістка, дана їм, також мала бути вісткою Іллі. І так воно й було...

З огляду на все сказане, я тепер виведу з усього цього одну тезу, що ґрунтується на правилі першої згадки — Альфа й Омега. На початку історії стародавнього Ізраїлю точилася суперечка щодо розуміння того, ким є Бог і що Він собою являє, яка стала прообразом тієї самої суперечки наприкінці стародавнього Ізраїлю. Наприкінці стародавнього Ізраїлю служіння Христа включало навчання загубленого дому Ізраїлю тому, ким є Бог і що Він собою являє. У завершальний період існувало протистояння Христові, що спиралося на первісну істину, встановлену на початку. Сучасний духовний Ізраїль матиме у своїй історії ті самі пророчі риси.

На початку адвентизму історики повідомляють, що міллеріти переважно склалися з представників двох християнських деномінацій: методистів і Християнського об'єднання. Основні переконання методизму ґрунтувалися на правильному християнському способі життя. У них був «метод». Головне переконання Християнського об'єднання можна підсумувати як опозицію до католицького вчення про Трійцю.

Наскільки сягають мої дослідження, майже все керівництво міллеритів дотримувалося того вчення Християнського Об'єднання. Існує багато відгалужень Реформістського руху адвентистів сьомого дня (SDARM), які й досі дотримуються та поширюють первісне міллеритське розуміння «антитринітаризму». Дилема (і нинішнє джерело суперечок) для тих, хто зберігає піонерське розуміння, полягала і завжди полягатиме в тому, як відповісти на численні й різноманітні уривки, де Сестра Вайт прямо виступає проти доктринальної позиції, якої вони дотримуються і яку поширюють?

Мені доручено сказати: Поглядам тих, хто шукає передових наукових ідей, не слід довіряти. Наведено такі порівняння: 'Отець — як невидиме світло; Син — як втілене світло; Дух — світло, розлите всюди.' 'Отець — як роса, невидима пара; Син — як роса, зібрана у прекрасній формі; Дух — як роса, що впала в осердя життя.' Ще одне порівняння: 'Отець — як невидима пара; Син — як свинцева хмара; Дух — дощ, що випав і діє з освіжальною силою.'

Усі ці спиритичні уявлення — просто ніщо. Вони недосконалі, неправдиві. Вони послаблюють і принижують ту Велич, з якою не зрівняється жодна земна подоба. Бога не можна порівнювати з тим, що створили Його руки. Це лише земні речі, що страждають під Божим прокляттям через гріхи людини. Отця не можна описати речами земними. Отець є вся повнота Божества тілесно і невидимий для смертного ока.

Син — це вся повнота Божества, явлена. Слово Боже проголошує Його «точним образом Його особи». «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». Тут показано особистість Отця.

"Утішитель, якого Христос обіцяв послати після того, як він вознісся на небо, — це Дух у всій повноті Божества, що виявляє силу божественної благодаті всім, хто приймає і вірить у Христа як особистого Спасителя. Є три живі особи небесної Трійці; в ім'я цих трьох великих сил — Отця, Сина і Святого Духа — охрещуються ті, хто приймає Христа живою вірою, і ці сили співпрацюватимуть зі слухняними підданими неба в їхніх зусиллях жити новим життям у Христі." Особливі свідчення, серія В, номер 7, 62, 63.

Уривок відносить "погляди тих", хто визначали Отця, Сина і Духа, до "земних речей". Потім вона каже: "Отця не можна описати земними речами". Зверніть увагу на два моменти, на які вона вказує, хоча один може звучати як суперечність. Вона вказує на хибний опис Божества, який, так би мовити, змальовує трьох богів. Це хибний опис Божества, але вона не коментує того факту, що хибне визначення Божества також неправильне ще й тому, що в ньому неправильна кількість богів у Божестві.

Зверніть також увагу, що вона говорить, що земні речі не можна використовувати для опису Отця. У самій цій заяві вона сама використовує земні речі. Саме люди мають дітей, матерів і батьків, тіток і двоюрідних братів і сестер. А Ісус каже нам, що в небі, на оновленій землі, уже не одружуватимуться, бо ми будемо як ангели. Немає ангелів-хлопчиків і ангелів-дівчаток. Терміни, якими користуються люди, щоб означити свої взаємини одне з одним, Бог використав, щоб навчити нас Своєї природи й характеру, але навіть «земні речі», які натхнення використало, щоб навчити людей Божого характеру й природи, є недосконалими.

Нам повідомили, що: «Є три живі особи небесного трію» ... «Отець, Син і Святий Дух». Мерзотою є приписувати цим трьом особам земні спиритуалістичні настрої, але не є мерзотою прив'язувати «ім'я цих трьох великих сил» до біблійного визначення Божества.

Пророчиця каже, що "ім'я" трьох великих сил, які становлять Божество, — це Отець, Син і Святий Дух. Як і з кожною біблійною істиною, коли її викладають рядок за рядком, повне свідчення має включати всі віхи, які були відкриті. Свідчення пророків слід поєднати. Даниїл дає Христові ім'я Пальмоні (серед інших імен, але це лише приклад). Іван називає Його Альфою й Омегою, а Мойсей називає Його Єговою. За словами Еллен Вайт, Його ім'я — Отець, Син і Святий Дух.

Сатана ... постійно нав'язує фальшиве — щоб відвести від істини. Останній обман сатани полягатиме в тому, щоб звести нанівець свідчення Духа Божого. «Де немає

видіння, народ гине» (Приповісті 29:18). Сатана діятиме винахідливо, різними шляхами і через різні знаряддя, щоб похитнути довіру залишку Божого народу до правдивого свідчення.

"Спалахне сатанинська ненависть проти Свідчень. Дії Сатани будуть спрямовані на те, щоб похитнути віру церков у них з тієї причини: Сатана не матиме такого вільного шляху, щоб вводити свої обмани й зв'язувати душі у своїх оманах, якщо до попереджень, докорів і порад Духа Божого дослухатимуться." Вибрані послання, книга 1, 48.

Коротке зауваження щодо цього уривка. Іван був засланий на Патмос за Слово Боже та свідчення Ісуса. Для звістки третього ангела є дві цільові аудиторії: ті, хто поза адвентизмом, і ті, хто всередині адвентизму. Іван уособлює адвентиста, якого переслідує не лише світ за послух Біблії, але його також переслідують за послух писанням Духа пророцтва. Переслідування, спрямоване проти Духа пророцтва, походить зсередини, а не ззовні.

На початку історії давнього Ізраїлю, після чотирьохсот років у Єгипті, ті, кому належало бути обраним народом завіту, вже не дотримувалися суботи. Вони не знали ані характеру, ані природи Христа. Вони трималися хибних уявлень про Бога, які прищепили собі під час полону. Десять кар; визволення через Червоне море; небесна манна; святилище з усіма його начиннями; священні обряди; двір, Святе і Святе святих; Божий закон; Скеля, що йшла за ними; вода, яка вийшла зі Скелі, що йшла за ними, і навіть змії на жердині — усе це було покликане поглибити пізнання Бога в Його обраному народі. Це було поступове навчання. Це поступове навчання тривало, аж доки книжники «більше не сміли питати Його», і тоді Він окреслив останню тему, яку вони обговорюватимуть із Ним відкрито, і вона стосувалася імені Давида та того, ким і чим є Христос.

На початку сучасного духовного Ізраїлю, після 1260 років у духовному Вавилоні, ті, кому належало бути обраним народом завіту, вже не дотримувалися суботи. Вони не знали ані характеру, ані природи Христа. Вони трималися хибних уявлень про Бога, які прищепили собі під час полону. Історія адвентизму з усіма її віхами, відступництвами, компромісами та внутрішніми боротьбами дійшла в 1880-х роках до моменту, коли було опубліковано «Бажання віків». У цій книзі, на сторінці 671, викладене розуміння Божества, що розвинулося далеко за межі розуміння, яке походило з вісімнадцятого століття.

У стародавньому Ізраїлі наприкінці його історії виникла суперечка, спричинена обмеженим розумінням Божества, що ґрунтувалося на уявленнях їхньої ранньої історії. Свідчення Ісуса каже: чи Отець, чи Син, чи Святий Дух, усі вони є "повнота Божества тілесно" (Колосян 2:9). Біблійне свідчення каже: "Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш, Господь один" (Повторення Закону 6:4).

Сучасний Ізраїль дотримується різних уявлень про Божество, і лише одне з них є правильним. Наприкінці історії сучасного Ізраїлю Бог завершить працю з відкриття Свого характеру, зробивши це, доки ще триває час випробування. Саме так Він учинив щодо

юдеїв, і Він ніколи не змінюється. Безперечно, ми продовжуватимемо зростати в розумінні природи й характеру Бога протягом усієї вічності, але існувала цілеспрямована пророча лінія істини, яка демонструє Божі зусилля навчати Свій народ пізнанню Його Самого, і ця історія є частиною того навчання, яке Він прагне здійснювати зараз; а відомості, що містяться в пророчому слові щодо цього процесу навчання, окреслюють завершення обговорення, яке відповідає закінченню часу випробування.

«Христос є предвічний, самосущий Син Божий.... Говорячи про Свою предвічність, Христос переносить думку крізь безпочаткові віки. Він запевняє нас, що ніколи не було часу, коли Він не перебував у тісному спілкуванні з вічним Богом. Той, чий голос тоді слухали юдеї, був при Бозі як вихованець у Нього». Знаки часу, 29 серпня 1900 р.

Він був рівним Богові, нескінченним і всемогутнім.... Він — вічний, самоіснуючий Син.

Хоч Слово Боже говорить про людську природу Христа, коли Він перебував на цій землі, воно також виразно свідчить про Його передвічне існування. Слово існувало як божественна істота, а саме як вічний Син Божий, у єдності зі Своїм Отцем. Відвічно Він був Посередником завіту, Тим, у Кому всі народи землі — і юдеї, і язичники, — якщо приймуть Його, мали бути благословенні. "І Слово було в Бога, і Слово було Бог." Перш ніж були створені люди або ангели, Слово було з Богом і було Богом. Review and Herald, 5 квітня 1906 р.

В уривку вона цитує з найперших слів Джона.

На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Богом. Воно було на початку з Богом. Усе через нього сталося; і без нього не сталося нічого з того, що сталося. Івана 1:1–3.

На початку було щонайменше два боги, бо Іван щойно сказав: «Слово було Богом і було в Бога». У першому вірші Буття єврейське слово «Елогім» перекладено як «Бог». Часто в Божому слові «Елогім» стоїть у граматичній конструкції, що вказує на єдиного Бога, але все ж це форма множини. Іван своїм другим свідченням з цього приводу відкидає тлумачення «Елогім» у цьому вірші як однини щодо Бога. Його свідчення встановлює існування щонайменше двох богів.

Ще більшою проблемою для антитринітаріїв, які заявляють, що відстоюють Дух пророцтва, є те, що на початку «Дух Божий носився над поверхнею вод». Чи є «Дух», що рухався над водою, Отцем або Сином, чи це була третя Особа небесного трію, як називає Його сестра Вайт? У Євангелії від Івана після перших трьох віршів ідуть такі слова.

У ньому було життя; і життя було світлом людей. І світло світить у темряві; і темрява його не осягла. Івана 1:4, 5.

Згадка про світло й темряву цілком відповідає початку Книги Буття, де сказано.

І сказав Бог: «Нехай буде світло!» І стало світло. І побачив Бог світло, що воно добре; і відділив Бог світло від темряви. Буття 1:3, 4.

Невдовзі ми повернемося до цих двох паралельних уривків про світло, яке є темою оповіді про творіння, що йде після представлення Божества. Спочатку першою порушеною істиною є склад або природа Божества. Але уривок триває аж до другого розділу, третього вірша, де ми виявляємо, що останні три слова в оповіді про творіння починаються з трьох єврейських літер, які разом утворюють слово, перекладене як "істина".

Початок оповіді про творіння представляє Божество, далі розкриває творчу силу Його слова, а потім завершує уривок божественним підписом, що представляє істину, вістку третього ангела та ім'я Бога, представлене як Альфа й Омега.

І сьомого дня Бог закінчив свою працю, яку він зробив; і спочив сьомого дня від усієї своєї праці, яку він зробив. І благословив Бог день сьомий і освятив його, бо в ньому він спочив від усієї своєї праці, яку Бог створив і зробив. Буття 2:2, 3.

Завершення перших істин, викладених у Божому Слові, є кульмінацією уривка. Він завершується трьома словами «Бог», «створив» і «зробив», тим самим підкреслюючи початок уривка, але не менш важливо — підкреслюючи й суботу сьомого дня. Субота, звісно, є символом творіння і знаком між Богом та Його вибраним народом. «Істина» представлена трьома літерами, якими починається кожне з тих останніх трьох слів творіння. Свідчення підкреслює, наскільки значущою та важливою є істина про суботу, але не менш глибоким є те, що ті три літери також представляють три етапи першої, другої та третьої ангельської звістки. Отже, у самому першому уривку Біблії субота як знак Божої творчої сили також визначається як питання випробування наприкінці часу. Остання книга Біблії дає третє свідчення на додаток до свідчення Івана в його Євангелії.

Йоан до семи церков, що в Азії: Благодать вам і мир від Того, Хто є, і Хто був, і Хто гряде; і від семи Духів, що перед Його престолом; і від Ісуса Христа, який є вірний свідок, і первісток з мертвих, і князь царів землі. Йому, Хто полюбив нас і обмив нас від наших гріхів Своєю кров'ю, і зробив нас царями й священниками Богові та Своєму Отцеві; Йому слава й влада на віки віків. Амінь. Ось, Він гряде з хмарами; і побачить Його кожне око, і ті, що прокололи Його; і всі племена землі будуть ридати через Нього. Так, амінь. Я є Альфа й Омега, Початок і Кінець, говорить Господь, Той, Хто є, і Хто був, і Хто гряде, Всемогутній.

Я, Іван, брат ваш і співучасник у скорботі, і в царстві, і в терпінні Ісуса Христа, був на острові, що зветься Патмос, через Слово Боже та свідчення Ісуса Христа. Я був у Дусі в день Господній і почув позаду себе гучний голос, наче сурми, який говорив: Я Альфа і Омега, Перший і Останній; і: Що бачиш — напиши в книгу й пошли до семи церков, що в Азії: в Ефес, і в Смирну, і в Пергам, і в Тіатиру, і в Сарди, і в Філадельфію, і в Лаодикію. Об'явлення 1:4-11.

Перші три вірші першого розділу книги Об'явлення визначають останнє застережене послання і те, як це послання передається від Бога людству. Також зазначається, що це Об'явлення Ісуса Христа, чим окреслюється різниця між книгою Об'явлення та книгою Даниїла. Одна є пророцтвом, інша — об'явленням.

У книзі Об'явлення всі книги Біблії сходяться і завершуються. Тут є доповнення до книги Даниїла. Одна — пророцтво; інша — об'явлення. Запечатаною була не книга Об'явлення, а та частина пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів. Ангел наказав: «А ти, Даниїле, затаї ці слова та запечатай книгу аж до часу кінця». Даниїл 12:4. Діяння апостолів, 585.

У Книзі Об'явлення є пророчі лінії, які слід розпізнати й поєднати, рядок за рядком. Усі ті пророчі лінії завершуються в Книзі Об'явлення, але запечатаною була не Книга Об'явлення, і запечатаною була не просто Книга Даниїла; запечатаним у Книзі Даниїла була «та частина пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів».

«Останні дні» можна розуміти у загальному сенсі, але якщо сприймати їх як богонатхненні слова (чим вони й є), то нам також слід оцінити, чи має вислів «останні дні» притаманний йому пророчий символізм. «Останні дні» — це конкретний період пророчої історії, який має численні підтвердження. Сподіваюся найближчим часом викласти цю історію. Йдеться конкретно про історію від 1798 року і до закриття часу випробування. Один зі способів це розпізнати полягає в тому, що в буквальному служінні у святині був один день у році, який символізував суд, і це був День Очищення. Та буквальна церемонія була прообразом того, що Сестра Вайт називає антипрообразним Днем Очищення. Пророчий, або духовний, День Очищення представляє «останні дні» випробувального часу, він означає період остаточного суду.

Пророцтво у книзі Даниїла, яке було запечатане, було подвійним. Було пророцтво, що стосувалося останніх днів, яке міллеріти розпізнали і яке сповіщало про початок суду. Той уривок з книги Даниїла представлений видінням річки Улай у восьмому і дев'ятому розділах. Інше пророцтво, яке було запечатане у книзі Даниїла, сповіщає про завершення суду, і про кінець адвентизму, і про кінець Сполучених Штатів, і про кінець світу. Те видіння було представлено річкою Хіддекел.

"Світло, яке Даниїл отримав від Бога, було дане особливо для цих останніх днів. Видіння, які він бачив на берегах Улая та Хіддекеля, цих великих річок Шинара, тепер здійснюються, і всі передвіщені події незабаром збудуться." Свідчення для служителів, 112, 113.

Видіння Улая було розпечатане 1798 року і стосується Божої святині та Його народу. Видіння Хіддекеля було розпечатане 1989 року, коли, як це описано в Даниїла 11:40, країни, що представляли колишній Радянський Союз, були зметені папством і Сполученими Штатами, і стосується ворогів Божого народу. Обидва видіння функціонують так само, як сім церков і сім печаток у книзі Об'явлення. Одне є внутрішньою історією церкви, а інше — зовнішньою історією церкви, і обидва тривають упродовж усього часу та є «особливо для» «цих останніх днів».

Але хоча нам сказано, що книга Одкровення не є тією запечатаною книгою, нам також сказано, що це запечатана книга.

"Об'явлення — це запечатана книга, але водночас і відкрита книга. У ньому записані дивовижні події, які мають відбутися в останні дні історії цієї землі. Настанови цієї книги однозначні, а не містичні й незрозумілі. У ній підхоплюється та сама лінія пророцтва, що й у Даниїла. Деякі пророцтва Бог повторив, тим самим показуючи, що їм слід надавати належної ваги. Господь не повторює те, що не має великого значення."
Рукописні публікації, том 9, 8.

Книга Об'явлення розпечатана, тому що пророцтва в книзі Даниїла розпечатані, і саме ті пророчі лінії, які були розпечатані в Даниїла, — це ті самі лінії, що містяться в Об'явленні. Те, що було запечатане в книзі Об'явлення, — це частина Об'явлення, яка особливо стосується Божого народу в "останні дні". Коли сестра Вайт писала це твердження, "сім громів" на той час були запечатані, тож вона написала, що "це запечатана книга". Вона також сказала, що книга Даниїла була "книгою, яка була запечатана", у минулому часі. Для неї вона була розпечатана у 1798 році.

Те, що було запечатане щодо семи громів за її життя, стосувалося не просто майбутніх подій, представлених сімома громами, а насамперед того, що «сім громів» означають, що початок адвентизму паралельний кінцю адвентизму. «Сім громів» відкривають найважливіше пророче правило, необхідне для розуміння Об'явлення Ісуса Христа, водночас відкриваючи атрибут Божої природи й характеру — що Він є початком і кінцем усього. Пророцтво засвідчує, що існує цілеспрямований розвиток істин, пов'язаних із Божою природою та характером.

Ісус, представлений як «Лев із коліна Юдиного», символізує працю, яку Він звершує, відкриваючи істину поступово й систематично впродовж історії. Він запечатує пророче слово до того часу, коли його мають зрозуміти. Він запечатує й розпечатує істину з метою навчання. Як Палмоні, Ісус є Дивним Лічильником, Владикою часу, який керує Його історією. Як Альфа й Омега, Він, серед іншого, є Владикою мови. Як Лев із коліна Юдиного, Він той, хто визначає, коли істина відкривається людям.

У першому розділі Одкровення після перших трьох віршів Божество представлено як три окремі сутності.

Іван до семи церков, що в Азії: благодать вам і мир,

від того, хто є, і хто був, і хто має прийти;

і від семи духів, що перед його престолом;

І від Ісуса Христа, який є вірним свідком, первородним з мертвих і князем царів землі.
Об'явлення 1:4, 5.

Вступ до останньої книги Біблії чітко надсилає вітання Божій церкві, яке називає Отця, Духа і Сина. Закінчення Слова Божого повторює початок і тим самим підкреслює важливість правильного розуміння Божества. Воно робить це для тих, хто буде філадельфійцями і складатиме сто сорок чотири тисячі. Вони — останній завітний народ, який був прообразно показаний упродовж ліній історії завіту. Ці свідчення, поряд з іншими істинами, доводять,

що Бог поступово прагнув розширювати пізнання Його природи та характеру впродовж пророчої історії.

Найбільшим символом у Біблії людського незнання Бога був фараон, який представляв Єгипет — символ усього світу, а отже, всього людства. Та віха започатковує процес на початку буквального Ізраїлю, де Бог прагнув явити Своє Ім'я. Наприкінці буквального Ізраїлю суперечка щодо Божого Імені повторилася. Наприкінці буквального Ізраїлю Ісус окреслив Свою взаємодію з юдеями, вказавши на історію Давида і, застосувавши «правило першої згадки», представив остаточне твердження щодо лаодикійської сліпоты юдеїв. Вони не могли зрозуміти, що Він говорив, бо не знали правила Альфи й Омеги, а також не знали Альфи й Омеги, Який стояв перед ними.

На початку духовного Ізраїлю спостерігається паралель із протистоянням, змальованим в історії Мойсея. У міру того, як адвентизм проходив через історію «останніх днів», йому було надано багато можливостей глибше пізнати Альфу й Омегу, як це було з давнім Ізраїлем. Настане момент, коли наприкінці адвентизму більше не ставитимуть запитань, як це було за днів Христа.

Повертаючись до уривка з першого розділу Об'явлення, ми бачимо, що благодать і мир надходять від Того, Хто є, Хто був і Хто має прийти, а також від семи Духів і від Ісуса. Божество представлено як Ісус, сім Духів і Той, Хто є, Хто був і Хто має прийти, що дає нам зрозуміти, що саме Отець має ті властивості, виражені як Той, Хто є, Хто був і Хто має прийти. Ці властивості відображають вічну природу Бога. Він існував завжди, і у віршах восьмому та дев'ятому ця сама властивість чітко приписується Ісусові.

Я є Альфа й Омега, початок і кінець, каже Господь, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Всемогутній. Я, Іван, також ваш брат і співучасник у скорботі, і в царстві та терпінні Ісуса Христа, перебував на острові, що зветься Патмос, за слово Боже і за свідчення Ісуса Христа. Я був у Дусі в день Господній і почув позаду себе гучний голос, немов сурми, що казав: Я — Альфа й Омега, Перший і Останній; і: що бачиш, напиши в книгу та пошли до семи церков, що в Азії: до Ефеса, і до Смирни, і до Пергама, і до Тіятири, і до Сардіса, і до Філадельфії, і до Лаодикії. Об'явлення 1:8-11.

Ті, хто мають Біблію, у якій слова Ісуса надруковані червоним кольором, знають, що у восьмому й одинадцятому віршах говорить саме Ісус. У цих віршах Ісус стверджує, що Він має ту саму вічну природу, що й Отець, коли називає Себе "Господь, який є, і який був, і який має прийти", а також додає, що Він — "Всемогутній".

Найперше, що говорить Ісус на початку книги Об'явлення, книги, яка називає себе Об'явленням Ісуса Христа, — це те, що Він є Альфа й Омега, що Він так само вічний, як і Отець, і що Він також є Богом Всемогутнім. Атрибути Божої природи — це перші ж слова в книзі Об'явлення від Ісуса. Ці атрибути є прямими каменями спотикання для адвентистів, які досі захищають первісну позицію щодо Божества. Вони вірять, що був час, коли Отець породив Свого Сина.

Кінець книги Об'явлення узгоджується з початком книги Об'явлення.

Друге пришествя йде після опису Божества. У двадцять другому розділі ми бачимо, що кінець книги узгоджується з початком книги, а дванадцятий вірш перегукується із сьомим віршем першого розділу, посилаючись на Друге пришествя.

І ось, я скоро приходжу; і нагорода моя зі мною, щоб віддати кожному згідно з його ділами. Я Альфа й Омега, початок і кінець, перший і останній. Блаженні ті, хто виконує його заповіді, щоб мати право на дерево життя і щоб увійти через брами до міста. Бо зовні — пси, і чаклуни, і блудники, і вбивці, й ідолопоклонники, і кожен, хто любить і чинить брехню. Я, Ісус, послав мого ангела, щоб засвідчити вам це в церквах. Я — корінь і нащадок Давидів, і сьйлива ранкова зоря. І Дух і Наречена кажуть: Прийди. І нехай той, хто чує, каже: Прийди. І нехай спраглий приходить. І хто бажає, нехай даром бере воду життя. Об'явлення 22:12–17.

Після згадки про Друге Пришествя Ісус, як у першому розділі Одкровення, називає Себе Альфою й Омегою. Потім Він проводить відмінність між тими, хто слухатиме, і тими, хто не слухатиме того, що Дух сказав церквам. Він посилається на процес передання звістки, проілюстрований у віршах 1–3 першого розділу, зазначаючи, що послав Гавриїла з посланням до Івана.

Потім Він повертається до останньої заяви, яку Він зробив книжникам і фарисеям наприкінці стародавнього Ізраїлю. Він поєднує обидва завершення буквального та духовного Ізраїлю, даючи в Одкровенні відповідь для тих у «останні дні» на те, чого юдеї у свої «останні дні» не могли зрозуміти. Він каже, що Він є корінь (початок) і нащадок (кінець) Давида. Питання про Давида та його Господа було останньою заявою, яку Ісус виголосив сперечливим юдеям, і це слугує образом остаточного проголошення для тих в останні дні, які, згідно з посланням до Філадельфійської церкви, твердять, що вони юдеї, але ними не є.

Ось Я зроблю так, що ті з синагоги сатани, які кажуть, ніби вони юдеї, а не є, але брешуть; ось Я змушу їх прийти й поклонитися перед твоїми ногами, і щоб пізнали, що Я полюбив тебе. Бо ти зберіг слово Мого терпіння, то й Я збережу тебе від години випробування, яка має прийти на весь світ, щоб випробувати тих, що живуть на землі. Об'явлення 3:9, 10.

Ті, хто поклоняються до ніг святих, — це лаодикійські адвентисти, які були виплунуті з уст Господа.

«Ви думаєте, що ті, хто поклонятимуться біля ніг святого (Об'явлення 3:9), зрештою будуть спасені. Тут я мушу не погодитися з вами; бо Бог показав мені, що цей клас становили ті, хто називали себе адвентистами, але відпали і 'знову розпинають для себе Сина Божого та виставляють його на відкриту ганьбу.' А під час 'години спокуси', яка ще має настати, щоб виявити справжній характер кожного, вони зрозуміють, що назавжди загублені; і, охоплені мукою духу, припадуть до ніг святого.» Слово до малого стада, 12.

Згідно з Біблією та Духом Пророцтва, ті, що поклоняються перед ногами святих, є членами синагоги Сатани. Вони заявляють, що є юдеями, але ними не є. Послання до церкви у Філадельфії звернене до праведних адвентистів. Сто сорок чотири тисячі — це філадельфійці, а ті, що кажуть, ніби вони юдеї, але ними не є, — лаодикійці. В "останні дні" є два класи вірних: сто сорок чотири тисячі та ті, що є мучениками. Із семи церков лише дві не мають жодної критики. Одна — Філадельфія, що представляє тих, які ніколи не помруть, а друга — Смирна, що представляє вірних мучеників. Мученики і ті, що не помирають, — Смирна і Філадельфія — єдині з семи церков, у посланні до яких немає засудження. Однак обом церквам довелося мати справу з тими, які заявляли, що вони юдеї, але ними не були. Так є, бо всі вони належать до тієї самої церкви в "останні дні" й стикаються з тими самими обставинами: один клас призначений свідчити своєю кров'ю, представлений Мойсеєм на горі Преображення, а інший — Іллею, який ніколи не помер.

І ангелові церкви в Смирні напиши; Оце говорить Перший і Останній, що був мертвий і ожив; Я знаю діла твої, і скорботу, і вбогість (але ти багатий), і знаю наклеп від тих, що кажуть, ніби вони юдеї, а не є ними, але — синагога сатани. Не бійся нічого з того, що маєш постраждати: ось диявол кине декого з вас до в'язниці, щоб вас випробувати, і матимете скорботу десять днів: будь вірний до смерті, і дам тобі вінець життя.
Об'явлення 2:8–10.

Коли Ісус описує скрутне становище церкви в Смирні, Він робить лише одне позитивне зауваження, кажучи: «але ти багатий», тим самим протиставляючи їх членам синагоги сатани, які не багаті. Ті в Об'явленні, хто є адвентистами і вважають, що вони багаті, але не є такими, — це «юдеї, які кажуть, що вони юдеї, та не є ними», бо вони лаодикійські адвентисти сьомого дня.

На початку Об'явлення Божество представлено як три Особи, а наприкінці книги Об'явлення безпосередньо згадуються Ісус і Дух, але не Отець. Це не має значення, бо принцип «рядок на рядок» у поєднанні з тим, що перше ілюструє останнє, вимагає визнати Отця в останніх віршах Об'явлення, адже в перших віршах уже вказано на Його присутність. Це нічим не відрізняється від першого розділу Євангелія від Івана, де Іван прямо не називає Духа, але розуміється, що Дух там є, бо Дух був там уже тоді, коли вперше було написано вислів «на початку». Євангельське свідчення Івана в першому розділі починається тією самою фразою «на початку».

«Початок» є пророчим символом і має тлумачитися за пророчими правилами, зокрема за принципом «лінія на лінію». Початок у Мойсея — це початок Євангелія від Івана, це початок книги Об'явлення, і це також кінець Об'явлення. У цих чотирьох лініях двічі ідентифіковано всіх трьох Осіб небесної трійці; в одній лінії (Євангелії від Івана) Дух може бути відсутній, а в четвертій лінії відсутній Отець, але, зведені разом, усі три Божественні Особи представлені в усіх чотирьох лініях.

Христос прийшов, щоб явити Отця, а Святий Дух прийшов, щоб явити Сина. Усі троє принесли вічні жертви. Отець так полюбив світ, що віддав Ісуса; Ісус так полюбив світ, що

погодився взяти на Себе, на віки вічні, плоть тих, кого Він створив. Яке віддання представлене в акті, коли Творець обирає стати частиною Свого творіння? Третя Особа Божества віддала Себе, бо Він прийняв на Себе перебування всередині створеної сутності, що зветься людством, — упродовж вічності.

Ймовірно, саме з цієї причини Святий Дух неодноразово пов'язується із символами Божого народу. Він є Особою Божества, яка має перебувати серед людського творіння. Тому символи Святого Духа в Писанні найчастіше виражені образом, що може означати як Святого Духа, так і людство. На початку Дух рухався над водами.

І каже мені: Води, які ти бачив, де сидить блудниця, це народи, і натовпи, і племена, і мови. Об'явлення 17:15.

Єдиним предметом начиння в скрині, яку звів Мойсей, щодо якого майстрам не було дано докладного зразка, був семисвічник. Семисвічник символізує поєднання людського з божественним. З цієї причини форма семисвічника була єдиним предметом у святині, залишеним для людського внеску. Сім світильників, серед яких ходить Христос, ототожнюються із сімома церквами, проте світильник живився оливою, що символізувала Святого Духа, а гноти, які підтримували полум'я для світла, виготовлялися з ношених білих лляних шат священників, що символізували праведність Христа, яка сяє як світло світу. Божий народ є світлом світу, але це світло живиться лише оливою Святого Духа. У Писанні Святого Духа часто описують у зв'язку з людьми.

І з престолу виходили блискавки, громи та голоси; і перед престолом горіли сім вогнених світильників — це сім Духів Божих. Об'явлення 4:5.

Сім ламп тут визначені як «сім Духів Божих», однак нам сказано, що сім свічників — це сім церков.

Таємниця семи зірок, які ти бачив у моїй правиці, і семи золотих світильників. Сім зірок — це ангели семи церков, а сім світильників, які ти бачив, — це сім церков. Об'явлення 1:20.

Сім світильників — це як сім Духів, так і Божа церква.

І я побачив, і ось, посеред престолу і чотирьох звірів, і посеред старійшин стояло Ягня, наче заколене, яке мало сім рогів і сім очей, які є сімома Духами Божими, посланими по всій землі. Одкровення 5:6.

Сім рогів і сім очей — це також Святий Дух, Який посланий по всій землі, і коли хреститься християнин, його посилають по всій землі, бо він охрещений в ім'я Отця, Сина і Святого Духа. У благословенні, проголошеному над мучениками кризи недільного закону та всіма, хто помер у вірі в сучасному духовному Ізраїлі від 1844 року, саме Дух виголошує надгробне слово під час їхніх похоронів, коли Він говорить: «Так», «вони можуть спочити від своїх трудів», бо Він був там під час їхніх трудів аж до того, як вони віддали своє життя.

І почув я голос із неба, що говорив до мене: Напиши: Блаженні мертві, що віднині вмирають у Господі. Так, говорить Дух, щоб вони спочили від своїх праць; і діла їхні йдуть слідом за ними. Об'явлення 14:13.

Розглядаючи кінець і початок книги Об'явлення, початок Біблії та початок Євангелія від Івана, ми виявляємо, що представлені всі три Особи Божества, хоча присутність Отця там пізнається завдяки застосуванню принципу «рядок за рядком». Син там, називаючи себе Альфою й Омегою.

Якщо ми визнаємо, що поєднання людського з божественним є поєднанням Святого Духа та людства, тоді ми зможемо зрозуміти, чому символи Святого Духа пов'язані з символами людства. Маючи це на увазі, ми повертаємося до двох «на початку», які ми так часто розглядали.

На початку Бог створив небо і землю. А земля була безвидна та порожня, і темрява була над поверхнею безодні. І Дух Божий носився над поверхнею вод. І сказав Бог: Хай буде світло! І стало світло. І побачив Бог світло, що воно добре; і відділив Бог світло від темряви. Буття 1:1-4.

На початку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Богом. Воно було на початку у Бога. Усе через нього постало; і без нього не постало нічого з того, що постало. У ньому було життя; і життя було світлом людей. І світло світить у темряві, і темрява не осягнула його. Івана 1:1-5.

Користуючись цими двома свідками «на початку», Бог-Слово, який створив усе, також віддав Своє життя, бо «в Ньому було життя», і Його життя було «світлом» людей. «Світло» створеної людини — це праведність Творця. Праведність Творця — це гніт свічок у святині.

І дано їй було зодягнутися у висон чистий та білий, бо висон — праведність святих. Об'явлення 19:18.

Олія, якою живиться гніт, символізує діяльність Святого Духа в житті віруючого. На початку земля була темною, і світла не було. Ісус тоді віддав Своє життя, життя, що було в Ньому, щоб було світло людям.

І поклоняться йому всі, хто живе на землі, чий імена не записані в книзі життя Агнця, заколеного від закладин світу. Об'явлення 13:8.

Коли Ісус обрав бути жертвою за людство, Він віддав Своє життя, щоб люди мали світло. Як і в цих двох уривках, щоразу, коли приходить світло, воно породжує дві групи поклонників, представлені світлом і темрявою: діти дня або діти ночі.

А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Ви всі — діти світла й діти дня; ми не належимо ні до ночі, ні до темряви. 1 Солунян 5:4, 5.

Коли ми усвідомлюємо тісні вічні стосунки, які Святий Дух має з дітьми дня, ми можемо зрозуміти, чому символи як Божих дітей, так і Святого Духа настільки тісно пов'язані. В останньому уривку Об'явлення ми бачимо Ісуса як Альфу й Омегу, ми бачимо Отця через

застосування принципу «рядок до рядка», а Святий Дух дає Своє остаточне символічне представлення Себе, бо святі мужі давнини промовляли, будучи водимі Святим Духом. Його перша заява про Себе в Бутті показує Його як Того, Хто рухався над водами, або рухався над людством, а Його остання згадка про Себе звучить так.

І Дух і наречена кажуть: Прийди. І хто чує, нехай каже: Прийди. І хто спраглий, нехай прийде. І хто хоче, нехай бере воду життя даром. Об'явлення 22:17.

Від початку й до кінця Святий Дух постає у зв'язку з людством, бо діти дня втілюють поєднання божественного й людського. Павло, як і Ісаїя, стверджує, що люди — посудини, а світильники у святині мали посудини, куди вставлявся гніт, і олія надходила до цих посудин, забезпечуючи паливо, необхідне, щоб явити світло, яке є праведністю Христа. Ми — посудини Святого Духа, третьої Особи Божества, як це засвідчено від початку й до кінця Божого Слова, і як це чітко окреслено в писаннях Духа Пророцтва.

У другій ангельській вістці, що сповнилася на початку адвентизму й наприкінці, є два окремі послання; одне для церкви, а одне для світу.